

Arrest

nr. 275 723 van 3 augustus 2022
in de zaken RvV X / XI en RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 19 april 2022 en op 21 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 april 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 17 juni 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juli 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat V. MEULEMEESTER en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaken

1.1. Verzoekster diende op 19 oktober 2020 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Zij werd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord op 16 maart 2021.

1.2. Op 26 april 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot niet-ontvankelijkheid omdat werd vastgesteld dat verzoekster reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Italië. Verzoekster diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. X van 9 december 2021 werd het beroep ingediend tegen de beslissing van 26 april 2021 door de Raad verworpen.

1.4. Op 23 december 2021 dient verzoekster een volgend verzoek om internationale bescherming in.

1.5. Op 11 april 2022 verklaart de commissaris-generaal dit volgend verzoek niet-ontvankelijk.

Dit is de thans bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Op 19 oktober 2020 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Volgens uw verklaringen bent u een christen met de Syrische nationaliteit en bent u geboren in het dorp El Bieh in de provincie Hama. U bent niet gehuwd en u heeft geen kinderen.

U verliet Syrië in 2018 omwille van de oorlog en ging vervolgens naar Libanon. Vervolgens werd u met behulp van de organisatie Sant'Egidio in het kader van een hervestigingsmissie naar Italië gebracht samen met uw broer J. A. (DVZ (...); CGVS (...)), zijn echtgenote L. J. (DVZ (...); CGVS (...)) en hun twee kinderen. Jullie kregen er allemaal de vluchtelingenstatus en de daaraan verbonden verblijfsdocumenten. Sant'Egidio beloofde jullie in Italië gedurende 18 maanden onderdak te verlenen, aan werk te helpen en financiële steun te bieden. Deze belofte kwamen ze ook na en ze ondersteunden jullie bijgevolg anderhalf jaar. Daarna hadden jullie problemen om een nieuwe woning te vinden, aangezien de organisaties waarop jullie beroep deden jullie niet verder hielpen omwille van de coronapandemie. Ook hadden jullie moeilijkheden om aan werk te geraken.

Op 9 oktober 2020 reisde u samen met uw broer, zijn echtgenote en hun kinderen van Italië naar België, waar jullie op 19 oktober 2020 een verzoek tot internationale bescherming indienden.

Ter staving van uw eerste verzoek legde u volgende documenten neer: uw Italiaans vluchtelingenpaspoort; uw Syrische identiteitskaart; uw Italiaanse verblijfsvergunning; het familieboekje van uw broer en zijn echtgenote; het Syrisch rijbewijs van uw broer; uittreksel uit het bevolkingsregister van u; uw visumaanvraag voor Italië; uittreksels uit het bevolkingsregister van uw broer en zijn gezin; het Italiaans vluchtelingenpaspoort van uw broer; de Syrische identiteitskaart van uw broer; de Italiaanse verblijfsvergunning van uw broer; een medisch document uit Italië betreffende uw neef George; een aanvraag voor een bril voor uw schoonzus; de Italiaanse verblijfsvergunningen van de kinderen van uw broer; documenten van Sant'Egidio met de voorzieningen die ze bieden; het medisch dossier van uw broer zijn gezin; het universitair diploma van uw schoonzus; een sms-bericht; het Italiaans vluchtelingenpaspoort van uw schoonzus; de Italiaanse verblijfsvergunning van uw schoonzus; de Syrische identiteitskaart van uw schoonzus.

Op 26 april 2021 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van uw verzoek omdat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Italië, en u geen elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend niet actueel of ontoereikend zou zijn. U ging in beroep tegen deze beslissing. In haar arrest nr. 265145 van 9 december 2021 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) de analyse en beslissing van het CGVS. U ging niet in Cassatieberoep tegen het arrest van de RvV.

Zonder België te verlaten diende u op 23 december 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Hierin haalt u aan dat u in Italië bij uw broer woonde, waar het eerder een gevangenis was dan een huis. U had er geen vrijheid en mocht niet buiten komen. Ook bent u nu verliefd op een jongen die moslim is. U vreest dat uw familie u hierdoor zal vermoorden. Uw vader had namelijk ook een relatie met een moslima en uw broers en ooms aanvaardden dat niet. Daarnaast haalt u aan waarom u niet naar Syrië kan terugkeren. Echter, gezien u internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de EU, vallen de problemen die u had in Syrië niet binnen de scope van deze beslissing.

Ter ondersteuning van uw huidige verzoek legt u volgende documenten neer: uittreksels van familiesamenstelling uit Syrië; een toelating voor een medische consultatie bij een psycholoog.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. U legt een document voor waarbij u toelating krijgt voor een consultatie bij een psycholoog en stelt ook dat u van jongs af aan psychologische problemen had. Echter blijkt niet uit dit attest of u al dan niet werkelijk beroep heeft gedaan op een psycholoog of welke steunmaatregelen u nodig zou hebben.

Dit attest volstaat dan ook niet om aan te tonen dat u niet in staat zou zijn om verklaringen af te leggen. Na lezing van uw verklaringen zoals opgetekend bij de DVZ blijkt op genoegzame wijze dat u over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om uw relaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Aldus blijkt niet dat uw psychische problematiek of kwetsbaarheid het normale verloop van de asielprocedure op enige wijze zou hebben gehypothetheerd of in het gedrang zou hebben gebracht. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden. In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw vorig verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot niet-ontvankelijkheid omdat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, zijnde Italië. U toonde niet concreet aan dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend niet actueel of ontoereikend zou zijn. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in haar arrest 265145 van 9 december 2021. U tekende geen cassatieberoep aan bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

U stelt in uw huidig verzoek dat u verliefd bent op een jongen die moslim is en dat u vreest dat uw familie, die christelijk is, u hiervoor gaat vermoorden (Verklaring volgend verzoek DVZ, punt 16). Uw vader was namelijk ook met een moslima gehuwd en uw broers en ooms gooiden hierdoor stenen naar het huis van uw vader en wilden hem doden (ibid.). U wil ook niet dat uw broer op de hoogte gebracht wordt van uw relatie (ibid.). Echter toont u hierdoor niet aan dat u bij een terugkeer naar Italië buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Uw ingeroepen relatie met een moslim en de mogelijke moeilijkheden die dit zou kunnen veroorzaken met uw familie betreffen slechts blote beweringen die u niet weet te staven. Aldus blijkt nergens dat u om redenen vermeld in het Vluchtelingenverdrag niet kan rekenen op een effectieve bescherming van de Italiaanse autoriteiten, noch dat u een reëel risico op ernstige schade zal lopen bij een terugkeer naar Italië. U brengt evenmin elementen aan die de beoordeling ten aanzien van uw status in Italië kunnen wijzigen.

Wat betreft uw verklaring dat u zich in het huis van uw broer in een gevangenis waande en er geen vrijheid had (Verklaring volgend verzoek DVZ, punt 16), dient te worden opgemerkt dat u dit in uw vorig verzoek niet heeft aangehaald. U zei dat u toen bang was om het te zeggen (ibid.). Echter blijkt uit uw verklaringen van uw eerste verzoek niet dat u opgesloten in het huis van uw broer leefde. U stelde namelijk dat u een opleiding tot kapster wilde volgen en dan ook het initiatief nam om bij kapsalons langs te gaan om werk te zoeken (notities persoonlijk onderhoud CGVS 2018072, p.6). Bovendien kwam u ook meermaals buiten in Italië om op zoek te gaan naar werk (CGVS 2018072, p.7-8), wat eveneens impliceert dat uw broer u weldegelijk buiten liet gaan. Bovendien, indien uw broer u werkelijk geen vrijheid zou bieden, laat u ook na aan te tonen dat u in Italië niet in de mogelijkheid zou zijn om elders dan uw broer te gaan wonen en op uw eigen benen zou kunnen staan. Ook blijkt niet uit uw verklaringen dat u hiertoe reeds initiatief nam. Nochtans blijkt uw zelfredzaamheid uit het feit dat u los van uw familie een tweede verzoek tot internationale bescherming indiende bij de DVZ.

De door u neergelegde uittreksels van familiesamenstelling kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Ze hebben namelijk geen betrekking op uw situatie in Italië en bevatten louter gegevens over u en uw familie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledig administratief dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijping van betrokkene naar voornoemde Europese lidstaat (supra) waar zij internationale bescherming heeft gekregen, het non-refoulementbeginsel in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet schendt. Er bestaan daarentegen elementen waaruit blijkt dat een verwijdering of teruggrijping naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf (zie supra) het non-refoulementbeginsel zou kunnen schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De Raad stelt vast dat verzoekster twee ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing, met name het verzoekschrift gekend onder rolnummer 274 021 ingediend op 19 april 2022 en het verzoekschrift gekend onder rolnummer 274 411 ingediend op 21 april 2022.

In casu dient dan ook te worden verwezen naar artikel 39/68-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), dat als volgt luidt:

“Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.

Betreft het een collectief beroep, dan oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij alle verzoekende partijen uitdrukkelijk en collectief aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduiden op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partijen worden geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.”

Met toepassing van artikel 39/68-2, tweede lid van de Vreemdelingenwet worden de beroepen met nummers 274 021 en nummer 274 411 van rechtswege gevoegd.

Ter terechtzitting wordt op voormeld artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet gewezen en gesteld dat de Raad zal oordelen op basis van het laatst ingediende verzoekschrift, tenzij ter terechtzitting anders wordt aangegeven door verzoekster. Verzoekster wordt in beide zaken door dezelfde advocate vertegenwoordigd en inhoudelijk werden identieke verzoekschriften neergelegd. De advocate stelt dat het laatst ingediend verzoekschrift met rolnummer 274 411 mag behandeld worden waarbij een psychologisch attest werd gevoegd. Verzoekster wordt zodoende in toepassing van artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet geacht afstand te doen van haar verzoekschrift in de zaak met rolnummer 274 021.

De Raad zal bijgevolg enkel uitspraak doen op basis van het verzoekschrift met rolnummer 274 411.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift in de zaak met rolnummer 274 411

De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Na een uitgebreide theoretische uiteenzetting voert verzoekster aan dat zij psychologisch wordt opgevolgd en wijst zij op het aan het verzoekschrift toegevoegd attest.

Ze betoogt dat het CGVS haar verzoek om internationale bescherming heeft afgewezen zonder rekening te houden met haar kwetsbare mentale toestand. Er wordt verder aangegeven dat de drempel van voldoende zwaarwichtigheid voorzien in artikel 3 van het EVRM dient beoordeeld te worden in het licht van de persoonlijke elementen met name de jonge leeftijd en verzoeksters mentale gezondheidstoestand.

Verzoekster meent dan ook dat verweerder zonder rekening te houden met haar kwetsbaarheid niet wettig kan concluderen dat zij bij haar terugkeer naar Italië niet dreigt terecht te komen in een situatie van onmenselijke en vernederende behandeling mede gelet op de beperkte toegang tot de gezondheidszorg alsook de moeilijk te verdragen precare levensomstandigheden.

Er wordt in het verzoekschrift vervolgd dat uit de aangehaalde en geciteerde landeninformatie blijkt dat de situatie van begunstigten van internationale bescherming bijzonder precair is in Italië. Verzoekster wijst erop dat het gebrek in hoofde van de Italiaanse autoriteiten om de personen die genieten van een internationaal beschermingsstatuut te voorzien in een menswaardig bestaan wordt bevestigd door het AIDA-rapport van ECRE (update van juni 2020). Meer bepaald wordt in het verzoekschrift aangestipt dat de toegang tot huisvesting, sociale zekerheid en gezondheidszorg in vele gevallen ernstig beperkt wordt door:

- het gegeven dat sociale woningen en/of sociale bijstand pas toegankelijk zijn na vele jaren voortdurend verblijf in Italië (vanaf de toekenning van beschermingsstatus) en beperkt zijn in aantal;
- het gegeven dat een geldige verblijfskaart moet worden voorgelegd om toegang te krijgen tot de medische gezondheidszorg.

Ook wordt gewezen op een rapport waaruit blijkt dat het meerdere maanden kan duren vooraleer terugkeerders daadwerkelijk toegang hebben tot de vereiste bijstand en dat het rapport waarschuwt voor de ernstige gevolgen van de coronacrisis, waardoor de gezondheidszorg is ingestort maar ook de vereiste administratieve diensten gesloten zijn met als gevolg dat er geen nieuwe verblijfskaart kan worden uitgereikt.

Vervolgens wordt er in het verzoekschrift aangevoerd dat het CGVS geen enkele geactualiseerde evaluatie heeft gemaakt van de situatie van personen die genieten van de internationale beschermingsstatus bij hun terugkeer naar Italië. Nochtans is volgens verzoekster gebleken dat hierover wel gedetailleerde informatie beschikbaar is.

Verzoekster benadrukt dat zij geen toegang heeft tot sociale huisvesting noch tot sociale bijstand, gelet op het gegeven dat zij geen verblijf in Italië van tien jaar kan voorleggen. Bovendien blijkt dat zij geen onmiddellijke toegang heeft noch tot de arbeidsmarkt noch tot de gezondheidszorg ingevolge het verstrijken van de geldigheidsduur van haar Italiaanse verblijfskaart met als geldigheidsdatum 25 juni 2020. Aldus meent verzoekster niet te kunnen voorzien in haar levensonderhoud en dit minstens gedurende meerdere maanden wat een te lange periode is om te kunnen overbruggen. Bovendien blijkt volgens verzoekster uit haar verklaringen dat zij in precare levensomstandigheden leefde.

Verzoekster besluit dat nergens de impact van haar mentale gezondheidstoestand mee in overweging werd genomen bij de beoordeling of zij gelet op de mentale kwetsbaarheid een menswaardig bestaan zal kunnen leiden in Italië.

3.2. Stukken

3.2.1. Ter staving van het verzoekschrift wordt een psychologisch attest van 14 april 2022 bijgevoegd.

3.2.2. Op 4 juli 2022 brengt verzoekster overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij waaraan een psychologisch attest, getiteld "Begeleidingsattest" van 27 juni 2022 wordt bijgevoegd.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Voorafgaand

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van

artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoekster overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.3.2. De bestreden beslissing steunt op artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt als volgt:
“§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er bijgevolg nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekster om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt

evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat het begrip “*nieuwe elementen of feiten*”, elementen of feiten omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorige beschermingsverzoek, alsook de elementen of feiten die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 44). Het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of feiten in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming, moet beperkt blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of feiten ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 42). De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij een nieuw element of bevinding wordt voorgelegd dat/die van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het element of de bevinding waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

3.3.3. Onderzoek van de nieuwe elementen

Het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekster werd niet-ontvankelijk verklaard op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet omdat zij in Italië over de vluchtelingenstatus beschikt en zij niet aantoonde dat de bescherming die haar in deze lidstaat werd verleend niet actueel of ontoereikend zou zijn. Haar beroep tegen de beslissing van 26 april 2021 werd door de Raad verworpen op 9 december 2021 bij arrest nr. 265 145.

Op 23 december 2021 dient verzoekster haar huidig (eerste) volgend verzoek in. Verzoekster haalde hierbij, gevraagd naar nieuwe elementen, aan dat ze zich bij haar broer in Italië in een gevangenis voelde en er niet mocht buiten komen. Ze wees er verder op thans verliefd te zijn geworden op een moslim-jongen in België en vreest door deze relatie vermoord te worden door haar familie. Tot slot wees verzoekster op haar psychologische problemen.

Verzoekster legde ter staving van haar huidig tweede verzoek uittreksels van de familiesamenstelling uit Syrië neer alsook een attest inzake een toelating voor een medische consultatie.

De vraag rijst of verzoekster nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat de niet-ontvankelijkheid van het vorige verzoek niet relevant is geworden voor het volgende verzoek (EASO, “*Practical Guide on Subsequent Applications*”, EASO Practical Guide Series, december 2021, p. 39).

De Raad herinnert eraan dat verzoekster reeds een internationale beschermingsstatus heeft verkregen in Italië en dat *in casu* wordt vermoed dat zij geen nood heeft aan internationale bescherming in België, precies omdat zij reeds internationale bescherming geniet in een ander land.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel vereist immers dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Italië en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, met name de artikelen 1 en 4, met het Vluchtelingenverdrag en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 83-85 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt.

Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (cf. HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 90 e.v).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen volgens het Hof deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

Waar een vorig verzoek werd afgewezen omdat een andere lidstaat reeds een internationale beschermingsstatus heeft verleend, moeten de nieuwe elementen of feiten, gelet op wat voorafgaat, aldus verband houden met de situatie van de verzoekster in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend en die de verdere toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op verzoeksters specifieke omstandigheden verhinderen.

Voorbeelden van dergelijke nieuwe elementen zijn situaties waar de lidstaat bijvoorbeeld de internationale bescherming heeft ingetrokken, beëindigd of geweigerd te verlengen bij een definitieve beslissing, of waar de verzoekster wordt geconfronteerd met moeilijke persoonlijke omstandigheden die zijn te wijten aan haar bijzondere kwetsbaarheid en/of de ontoereikende levensomstandigheden van de begunstigden van internationale bescherming die neerkomen op een onmenselijke of vernederende behandeling (EASO, *“Practical Guide on Subsequent Applications”*, EASO Practical Guide Series, december 2021, p. 39).

Met betrekking tot de vraag of de verzoekster nieuwe elementen heeft overgelegd om aan te tonen dat zij in de lidstaat die haar reeds internationale bescherming heeft gegeven, een ernstig risico loopt op een door artikel 4 van het Handvest verboden behandeling, stelt de Raad het volgende vast.

Met betrekking tot haar verklaring dat zij zich in het huis van haar broer in een gevangenis waande en er geen vrijheid had, wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat verzoekster dit element niet aanhaalde in haar vorig verzoek. Hoewel verzoekster aangaf dat ze toen bang was om dit te vermelden kan de commissaris-generaal gevolgd worden in volgende vaststellingen:

‘Echter blijkt uit uw verklaringen van uw eerste verzoek niet dat u opgesloten in het huis van uw broer leefde. U stelde namelijk dat u een opleiding tot kapster wilde volgen en dan ook het initiatief nam om bij kapsalons langs te gaan om werk te zoeken (notities persoonlijk onderhoud CGVS 2018072, p.6). Bovendien kwam u ook meermaals buiten in Italië om op zoek te gaan naar werk (CGVS 2018072, p.7-8), wat eveneens impliceert dat uw broer u weldegelijk buiten liet gaan. Bovendien, indien uw broer u werkelijk geen vrijheid zou bieden, laat u ook na aan te tonen dat u in Italië niet in de mogelijkheid zou zijn om elders dan uw broer te gaan wonen en op uw eigen benen zou kunnen staan. Ook blijkt niet uit

uw verklaringen dat u hiertoe reeds initiatief nam. Nochtans blijkt uw zelfredzaamheid uit het feit dat u los van uw familie een tweede verzoek tot internationale bescherming indiende bij de DVZ.”

Verzoekster brengt geenszins dienstige en valabele argumenten bij die bovenstaande correcte overwegingen in een ander daglicht kunnen plaatsen.

Inzake haar vrees wegens haar relatie met een moslim-jongen heeft de commissaris-generaal met reden als volgt overwogen:

“U stelt in uw huidig verzoek dat u verliefd bent op een jongen die moslim is en dat u vreest dat uw familie, die christelijk is, u hiervoor gaat vermoorden (Verklaring volgend verzoek DVZ, punt 16). Uw vader was namelijk ook met een moslima gehuwd en uw broers en ooms gooiden hierdoor stenen naar het huis van uw vader en wilden hem doden (ibid.). U wil ook niet dat uw broer op de hoogte gebracht wordt van uw relatie (ibid.). Echter toont u hierdoor niet aan dat u bij een terugkeer naar Italië buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Uw ingeroepen relatie met een moslim en de mogelijke moeilijkheden die dit zou kunnen veroorzaken met uw familie betreffen slechts blote beweringen die u niet weet te staven. Aldus blijkt nergens dat u om redenen vermeld in het Vluchtelingenverdrag niet kan rekenen op een effectieve bescherming van de Italiaanse autoriteiten, noch dat u een reëel risico op ernstige schade zal lopen bij een terugkeer naar Italië. U brengt evenmin elementen aan die de beoordeling ten aanzien van uw status in Italië kunnen wijzigen.”

Verzoekster laat ook deze concrete motieven, die de Raad integraal bijtreedt, volledig ongemoeid.

Voorgaande pertinente vaststellingen worden door verzoekster aldus niet weerlegd.

Wat betreft verzoeksters verklaring dat zij psychische problemen heeft, dient vooreerst opgemerkt te worden dat de commissaris-generaal ten tijde van de bestreden beslissing op goede gronden heeft vastgesteld dat verzoekster een document neerlegde inzake een toelating voor een medische consultatie waaruit niet blijkt of verzoekster al dan niet werkelijk beroep heeft gedaan op een psycholoog of welke steunmaatregelen zij nodig zou hebben.

Waar verzoekster thans aan haar verzoekschrift een medisch verslag toevoegt dat een tweewekelijkse opvolging bevestigt, moet vooreerst opgemerkt worden dat dit verslag geenszins een expliciete diagnose bevat en geen gewag maakt van een nood aan een verdere behandeling of opvolging. In dit attest, dat uitsluitend lijkt gebaseerd te zijn op verzoeksters eigen verklaringen, wordt gesteld dat tijdens de sessies vooral wordt gewerkt aan verzoeksters “zelfvertrouwen, toekomstplannen” en “zelfontplooiing” en is slechts sprake van een eventuele/hypothetische depressie (“met mogelijks bijhorende depressieve gevoelens (...) die (...) zelfs kunnen leiden naar een depressie”). Ook in het begeleidingsattest van 27 juni 2022, bijgebracht per aanvullende nota, is slechts sprake van sessies met een focus op het “weerbaar maken” en het “zelfvertrouwen vergroten” en zich verder “kunnen ontplooien” zonder enige specifieke diagnose.

Voormelde medische attesten zeggen bovendien niets over de toegang voor begunstigden van internationale bescherming tot de gezondheidszorg in Italië. Evenmin blijkt uit deze attesten dat verzoekster in Italië verstoken zou zijn gebleven of zou blijven van enige medische hulp. In dit verband dient bovendien volledigheidshalve opgemerkt te worden dat in het arrest nr. 265 145 werd vastgesteld dat verzoeksters broer en diens familieleden wel degelijk konden rekenen op medische hulp in Italië.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan verzoekster niet dienstig voorhouden als zou het vaststaan dat zij een kwetsbaar profiel heeft of over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Italië.

De Raad wijst er voorts op dat het, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie), waar eerder naar werd verwezen en waar ook in het verzoekschrift naar wordt verwezen en uit wordt geciteerd, aan verzoekster toekomt om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in een andere EU-lidstaat werd verleend, in haar geval Italië, te weerleggen (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./Duitsland, overweging 88 e.v.). Verzoekster kan dit doen, zo wordt toegelicht in de rechtspraak van het Hof van Justitie, door concreet aan te tonen dat de door Italië geboden bescherming niet langer effectief of toereikend is, met name dat er in Italië sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor verzoekende partij haar terugkeer naar Italië tot gevolg heeft dat zij vanwege haar bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen.

“Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is” volgens het Hof van Justitie slechts “bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”.

Volgens het Hof van Justitie wordt “die drempel (...) dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a./Duitsland, § 90 en 91 en arrest HvJ 19 maart 2019, C 163/17, Jawo/Duitsland, § 92 en 93).

De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekster in Italië zijn aldus, zoals aangegeven door het Hof van Justitie die daar o.a. in voormelde rechtspraak uitdrukkelijk op wijst, van wezenlijk belang bij de beoordeling van het verzoek, waarbij het aan verzoekster toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Italië werd verleend, te weerleggen. Verzoekster brengt geen dergelijke elementen aan.

In dit verband kan verder gewezen worden op de bevindingen in het arrest nr. 265 145 van 9 december 2021, waarin wordt gewezen op de gedane vaststellingen betreffende verzoeksters broer die tevens relevant zijn met betrekking tot verzoekster daar zij haar eerste verzoek om internationale bescherming baseerde op dezelfde motieven als degene die door haar broer in het kader van diens verzoek werden aangehaald.:

“De bestreden beslissing duidt met betrekking tot de persoonlijke situatie van verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Italië op goede grond het volgende aan:

“Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Italië geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, sociale bijstand, gezondheidszorg, onderwijs en huisvesting voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Ofschoon u en uw familie moeilijkheden kenden met het vinden van een permanente plek om te wonen, bleek uit jullie verklaringen dat u en uw familie tot op het moment van jullie vertrek uit Italië onderdak hadden (CGVS 2018073B, p.10 ; CGVS 2018072, p.5) ondanks dat jullie in principe slechts anderhalf jaar konden verblijven in de woning aangewezen door Sant'Egidio (CGVS, p.7). Verder kregen jullie steun in de vorm van voedselbonnen (CGVS, 6; CGVS 2018073B, p.6), een uitkering (CGVS, p. 5-6; CGVS 2018073B, p.6.) en kregen jullie tot aan het begin van de coronapandemie taalonderwijs (CGVS, p.8-9). Ook gingen uw kinderen tot aan jullie vertrek naar België naar school in Italië (CGVS, p.10; CGVS 2018073B, p.8). Dit wordt ook ondersteund door de documenten die u neerlegt van Sant'Egidio waarin de door hen aangeboden hulp wordt uiteengezet.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Wat betreft jullie huisvesting gaven jullie aan dat jullie wel een overheidsdienst raadpleegden op aanraden van Sant'Egidio (CGVS, p.8), maar deze was vermoedelijk door de coronapandemie niet bereikbaar aangezien alles gesloten was en verplaatsingen niet mogelijk waren (ibid.). Voor de rest hebben jullie geen stappen ondernomen om huisvesting te vinden (ibid.). Wat betreft jullie problemen om werk te vinden, verklaarde u dat een buurvrouw u hielp om een cv op te maken en zocht u via allerlei websites

naar werk (CGVS, p.7). Echter ondernam u geen andere stappen om werk te zoeken (ibid.). Uw echtgenote stelt dat jullie ook naar Caritas gingen maar daar zei men dat u zich eerst moest registreren om hulp te krijgen, wat jullie dan weer niet deden (CGVS 2018073B, p.8). Uw zus zocht dan weer werk door langs te gaan bij kapsalons om zo werk te vinden (CGVS 2018072, p.6). Zij ondernam geen andere stappen om aan werk te geraken (ibid.). Tevens kregen jullie onderwijs in de Italiaanse taal (CGVS, p.8), maar dit werd ook omwille van de coronapandemie stopgezet (CGVS, p.8-9; CGVS 2018073B, p.8). Hieruit blijkt geenszins dat u in een situatie terecht zou komen die dusdanig ernstig is waardoor uw toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

Ook konden uw kinderen naar school blijven gaan, ondanks het feit dat u één maand de schoolfactuur niet kon betalen (CGVS 2018073B, p.9). Tevens legt uw echtgenote erg vage verklaringen af in dit verband en kan er niet geconcludeerd worden dat uw kinderen hun recht op school ontzegt zou worden in Italië (CGVS 2018073B, p.9-10). Bovendien werd er in samenspraak met de school een afbetalingsplan opgesteld voor de achterstallige betalingen (CGVS 2018073B, p.10). De schoolfactuur die u in dit verband neerlegt wijzigt deze vaststellingen geenszins.

Met betrekking tot de medische problematiek van uw zoon (CGVS, p.11), waaromtrent u niet concreet aantoonst dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden, moet worden opgemerkt dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich. Als dusdanig behoort dit aspect echter niet tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal en dient u zich te beroepen op de geëigende procedure. De medische documenten die u in dit verband neerlegt van u en uw familieleden staven enkel dat jullie wel degelijk konden rekenen op medische hulp in Italië." ((...))

Verzoekende partij bekritiseert weliswaar voormelde concrete en pertinente vaststellingen, doch zij slaagt er niet in deze in een ander daglicht te plaatsen. De Raad beklemt toont en verzoekende partij betwist dit niet en toont minstens het tegendeel niet aan, dat verzoekende partij en haar gezin tot op het ogenblik van hun vertrek uit Italië er onderdak en voorts onder andere een financiële uitkering genoten, en hun kinderen onderwijs.

De Raad stipt aan dat het aan de begunstigde van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. In navolging van de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat uit de verklaringen van verzoekende partij en haar echtgenote slechts beperkte inspanningen in die zin blijken. Het feit dat ingevolge de coronapandemie en –crisis verzoekende partij haar onderwijs in de Italiaanse taal werd stopgezet, neemt niet weg dat van verzoekende partij in alle redelijkheid kon en kan worden verwacht inspanningen te leveren om via een andere weg, en al dan niet zelf middels zelfonderricht zich de Italiaanse taal beter eigen te trachten te maken. Het betoog in het verzoekschrift dat "De verzoeker toont dus weldegelijk aan voldoende stappen te hebben ondernomen om werk te vinden", betreft niets meer dan een blote, niet onderbouwde bewering van verzoekende partij, waarmee zij weliswaar op algemene wijze tegensprekt, doch hoe dan ook geenszins afbreuk doet aan de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal inzake de zeer beperkte inspanningen van verzoekende partij en haar echtgenote en zus in hun zoektocht naar werk. Dit geldt des te meer nu verzoekende partij (en haar gezin) blijkens haar verklaringen in mei 2019 de vluchtelingenstatus heeft verkregen en zij in de periode tot aan haar vertrek uit Italië in oktober 2020, oftewel een tijdspanne van bijna anderhalf jaar, buiten het zoeken naar werk op enkele websites –en enkele bezoeken van verzoekende partij haar zus aan kapsalons- geen andere, laat staan doorgedreven pogingen zou(den) hebben ondernomen om werk te (trachten te) vinden. Verzoekende partij betwist en ontkent bovendien niet dat zij en haar echtgenote (en zus) nalieten om zich bij Caritas te registreren om alzo hulp te (kunnen) krijgen, ofschoon die organisatie hen op die voorwaarde/vereiste wees."

Landeninformatie, zoals het door verzoekster aangehaald rapport van Aida (update 2020) en een rapport van 29 oktober 2020 van Scheizerische Vluchtelingshilfe, omtrent de situatie van begunstigten van internationale bescherming in Italië op het vlak van huisvesting, sociale bijstand, de gezondheidszorg en de arbeidsmarkt kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zo'n informatie volstaat niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in die lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Een dergelijke algemene verwijzing, zoals die naar de soms moeilijke (levens)omstandigheden voor asielzoekers en voor begunstigten van internationale bescherming in Italië, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster als begunstigde van internationale bescherming in Italië buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient, zo weze

herhaald, in concreto te worden aangetoond, waar verzoekster echter gelet op voorgaande vaststellingen in gebreke blijft.

Verzoekster toont niet aan dat zij als begunstigde van internationale bescherming in Italië geen toegang zou krijgen tot of gebruik zouden kunnen maken van de aan haar internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen. Zij maakt niet aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was/is om in Italië in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Italië heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Uit haar verklaringen en het betoog in het verzoekschrift kan niet blijken dat de levensomstandigheden van verzoekster in Italië een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Er zijn evenmin aanwijzingen dat zij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Italiaanse grondgebied te worden toegelaten.

Waar verzoekster in dit verband aanvoert dat zij geen onmiddellijke toegang heeft noch tot de arbeidsmarkt noch tot de gezondheidszorg ingevolge het verstrijken van de geldigheidsduur van haar Italiaanse verblijfskaart met als geldigheidsdatum 25 juni 2020, moet de Raad vaststellen dat uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoeksters Italiaanse verblijfsvergunning geldig is tot 3 september 2024, hetgeen zij ook zelf verklaarde bij de DVZ (administratief dossier, groene map eerste inzake het eerste verzoek om internationale bescherming, stuk 1 betreffende het Italiaans Vluchtelingenpaspoort en stuk 3 betreffende de Italiaanse verblijfsvergunning; Verklaring DVZ van 30 oktober 2020, p. 11). Verzoekster kan zodoende geenszins gevolgd worden in dit betoog.

Daargelaten bovenstaande vaststellingen wijst de Raad er geheel ten overvloede op dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-acquis, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Verzoekster brengt hoe dan ook geen elementen aan waaruit blijkt dat zij actueel niet meer over de vluchtelingenstatus zou beschikken. Zij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de haar verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

De Raad merkt in dit verband nog op dat waar de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssatus) in toepassing van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° bij het Commissariaat-generaal berust, eens hieraan voldaan is, zoals *in casu*, het aan de verzoekster die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat zij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoekster laat na dergelijk bewijs te leveren.

Verzoekster toont *in casu* niet aan dat het voor haar onmogelijk zou zijn om bij terugkeer naar Italië de vereiste administratieve stappen te zetten om in het geval de (verblijfs)documenten vervallen zouden zijn, deze te verlengen/hernieuwen, een sociale uitkering te genieten of om huisvesting te vinden, desnoods middels de hulp van ngo's, noch dat zij hierdoor, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen.

In zoverre verzoekster moeilijkheden zou kunnen ondervinden inzake toegang tot leefloon, de arbeidsmarkt en huisvesting in geval van terugkeer naar Italië, kan verder ook niet blijken dat zij de zelfredzaamheid zou ontberen om hieraan het hoofd te bieden, te meer uit het door haar toegevoegde attesten blijkt dat in België werd gewerkt aan haar zelfvertrouwen en zelfontplooiing.

Waar in het verzoekschrift ten slotte wordt gewezen op de ernstige gevolgen van de coronacrisis waardoor de gezondheidszorg is ingestort, dient opgemerkt te worden dat verzoekster dit argument reeds had opgeworpen tijdens haar beroepsprocedure tegen de beslissing van 26 april 2021 zodat kan gewezen worden op de definitieve motieven hieromtrent in het arrest nr. 265 145, waartegen verzoekster geen cassatieberoep aantekende en dat bekleed is met kracht van gewijsde:

“Daar waar verzoekende partij wijst op (algemene, door haar bijgebrachte informatie aangaande) de heersende covid-19 pandemie in en impact ervan op Italië en inzonderheid op de situatie van migranten en (al dan niet erkende) vluchtelingen aldaar, stelt de Raad vast dat verzoekende partij geenszins aantoont dat de gezondheidsproblematiek in Italië die gelieerd is aan de uitbraak van de coronapandemie van die aard is dat zij en haar gezin er dreigen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

De Raad wijst er voorts op dat het coronavirus niet uitgaat van, noch worden het virus en deze ziekte veroorzaakt door een van de actoren voorzien/opgenomen in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg valt de vrees voor dit virus of het risico door dit virus te worden getroffen niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13 847 (c)) (zie in dezelfde zin HvJ, 18 december 2014, C-542/13, M'Bodj) (GwH 21 mei 2015, nr. 59/2015, B.7). De Raad herhaalt dat verzoekende partij, o.a. wat haar opmerking in het verzoekschrift betreft dat de bestreden beslissing geen motivering bevat aangaande de impact van de Covid-19 crisis op het Italiaans asielstelsel, zelf in concreto dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar zij internationale bescherming geniet, in casu Italië, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Hoger werd reeds vastgesteld dat verzoekende partij hier niet in slaagt en ook met haar betoog omtrent de pandemie COVID-19 blijft zij hier in gebreke. Ze komt immers niet verder dan het formuleren van algemene beweringen en kritiek en het verwijzen naar allerhande algemene informatie, doch toont hiermee niet aan dat de ontwikkelingen van de pandemie COVID-19 in Italië een zodanig niveau zouden bereiken dat zij bij terugkeer in dit land zou worden blootgesteld aan het risico van een onmenselijke of vernederende behandeling. Overigens dient nog te worden aangestipt dat deze pandemie niet alleen Italië, maar bijvoorbeeld ook België en voorts quasi heel Europa en nagenoeg de hele wereld treft en zo voor velen de levensomstandigheden ernstig verandert en bemoeilijkt. Wat de neveneffecten van de coronacrisis betreft, wijst de Raad er nog op dat dit louter socio-economische problemen betreffen en deze op zich niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag vallen noch onder de definitie van subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij houdt weliswaar op algemene wijze voor dat een terugreis moeilijk zou zijn, doch toont niet aan dat het onmogelijk is om terug te keren naar Italië. Het bij het verzoekschrift gevoegde reisadvies van de Belgische FOD Buitenlandse Zaken is in casu irrelevant daar het niet slaat op de concrete situatie van begunstigden van internationale bescherming in Italië zoals verzoekende partij, doch slechts bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van Italië om toeristische, zakelijke dan wel andere redenen.”

De Raad herinnert eraan dat het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of feiten in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming, beperkt moet blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of feiten ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 42). De Raad mag aldus niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in dit geval dus beperkt tot de beoordeling van de in het huidige verzoek aangehaalde nieuwe elementen.

Wat betreft de door verzoekster aangehaalde en geciteerde rechtspraak van de Raad wordt erop gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben en dat verzoekster niet aantoont in welke mate dit relevant is nu de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten betrekking hebben op de statushouders in Griekenland.

Verzoekster brengt bijgevolg onvoldoende concrete elementen aan waaruit kan blijken dat zij in geval van terugkeer naar Italië vanwege een bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregerende materiële deprivatie.

Gelet op het voorgaande is de Raad aldus van oordeel dat verzoekster geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van haar niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat zij zich beroept op de beschermingsstatus die haar in Italië reeds werd toegekend. Het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd.

3.3.4. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er in dit geval geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekster zijn voorgelegd, die de kans

aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

3.3.5. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.3.6. Bijgevolg moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad opmerkt dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in principe moet worden beoordeeld in het licht van het herkomstland (RvS 11 september 2014, nr. X; RvS 20 november 2014, nr. X en RvS 23 mei 2017, nr. X). Waar het beschermingsverzoek van verzoekster niet-ontvankelijk blijkt omdat er geen nieuwe elementen voorliggen waaruit blijkt dat zij zich (redelijkerwijs) niet meer kan beroepen op zijn beschermingsstatus in Italië, kan de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

3.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X.

Artikel 3

Het beroep in de zaak met rolnummer X wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

H. CALIKOGLU